

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
(ΒΟΥΝΑΡΑΚΙ - ΜΥΤΙΛΗΝΗ)
ΜΥΤΙΛΗΝΗ 25 Νοεμβρίου 1932
ΧΡΟΝΙΑ 1η—ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 49

ΕΥΘΥΜΟ — ΣΑΤΥΡΙΚΟ — ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορά κ' έναν καιρό ένας πάπαδος βαρβάτος τσάκωσε ένα κοριτσάκι στρουμπουλὸ καὶ τρυφερὸ κ' ἔπαιζε σὰ γέρω γάτος πού τσακώνει ποντικάκι, μὲ τ' ἀδύνατο παιδάκι ὁ παπᾶς μας ὁ βαρβάτος.

Πότε μέσα στὰ θρανία πότε ἀπὸ τὴν ἔδρα πίσω καὶ στὸν πίνακα ἀπὸ κάτω ὅποτε εὕρισκε εὐκαιρία τὸ τσαγκρούνιζεν ὁ γάτος τὸ μικρὸ τὸ ποντικάκι.

Καὶ φοβότανε τὸ γάτο καὶ δὲν τῶπε στὴ μαμά του τὸ μικρὸ τὸ κοριτσάκι πὼς ἀντὶς τὰ πάτερμά του στὸ σκολεῖο τὸ μεσημέρι τῶστερνε ὁ παπᾶς νὰ κάνει μὲ τὸ ζόρι τὰ κακά του γιὰτὶ, χώνοντας μὲ ζῆλο τ' ἄγια τὰ χεράκια του νὰ τσακώσει κανὲ ψύλλο στὰ καλαμοβράκια του ἢ νὰ δεῖ μὴν ἔχουν μύσχο μέσα τὰ βρακάκια του, σὰν ἀδέξια μητερίτσα σποῦσε τὴ βρακοζωνίτσα, πού ἔπρεπε ν' ἀμπολευτεῖ μὴν τὸ δοῦν ἄλλοι δασκάλοι τὸ παιδί σὲ τέτοιο χάλι σὰν ἀρχίσει μάθημα καὶ κανεῖς των μυριστεῖ τοῦ παιδιοῦ τὸ πάθημα.

Κάθε ἀπόγευμα χορτάτος ὁ παπᾶς μας ὁ βαρβάτος νάτος πρῶτος στὸ σχολεῖο καὶ καλοῦσε στὸ γραφεῖο τὸ μικρὸ τὸ κοριτσάκι πούχε, λέγει, νὰ τοῦ πεῖ ἓνα τόσο δὰ λογάκι πρὶν τὸ στείλει γιὰ πὶ-πί.

Τρώγοντας ὅμως ἀνοίγει ἢ ὄρεξη τοῦ καθενὸς καθὼς λέγει ἡ παροιμία. Καὶ τοῦ ρασοφόρου ἢ λίγη ὄρεξη καθημερινῶς ἀνοίγουν ὅπου παθαίνει ὁ παπᾶς μας βουλημία κ' ἀπὸ τότες δὲ χορταίνει μόνο μ' ἓνα κοριτσάκι τόσο δὰ ἓνα ποντικάκι.

Θέλει κ' ἄλλα θέλει κ' ἄλλα, καὶ διαλέγει πὶὸ μεγάλα ἀπ' τὴν ταξὴ κοπελούδια. Κ' ἔκανε σωστὸ χαρέμι ἀπὸ τρυφερὰ ἀγγελούδια. Κ' ἀπὸ ζῆλο ἔνθεο τρέμει σὰ διδάσκει κατ' ἴδιαν ὕστερα ἀπὸ τὸ σχολεῖο

ΤΑ ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(Σκίτσο κ. Δ. Π. Σκάλισμα σὲ λινόλεουμ Κας Α. Π).

Τρυφερὸ μου ποντικάκι ἔλα δὼ πού σ' ἀγαπῶ. Ἐνα τόσο δὰ λογάκι θέλω μόνο νὰ σοῦ πῶ.

Στάσου κ' ἔχεις ἓνα ψύλλο πάνου ἀπὸ τὸ γονατάκι Ἐλα δὼ στὸ γέρο φίλο ὁμορφὸ μου ποντικάκι.

μὲς τὴν τάξη ἢ τὸ γραφεῖο στὰ παιδιὰ τὴν Ἰ. Ἱστορίαν.

Μὰ ἔχουνε κ' οἱ τοῖχοι ἀφτάκια κ' ἔχουν καὶ μικρὲς τρυπίτσες πού μποροῦν νὰ δοῦν ματάκια. Κ' εἶδαν λένε, τὰ παιδιὰ μιὰ Τετάρτη μεσημέρι, στοῦ παπᾶ μας τὴν ποδιά ἓνα ἀθῶο κοριτσάκι. Κ' εἶδαν τοῦ παπᾶ τὸ χέρι ἀπὸ κάτω ἀπ' τὶς φουσιτίτσες. Κ' εἶδαν τὸ καλαμοβράκι τοῦ παιδιοῦ μας ξεσεισμένο κ' εἶδαν τὰ ματάκια ἀκόμα τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὴν τρύπα τὸν παπᾶ μας δίχως τσίπα κ' ἄλλα πράματα πολλὰ πού τοὺς φύγαν τὰ μυαλὰ καὶ πού δὲν τὰ λείει τὸ στόμα.

Καὶ τὸν πιάσανε στὰ πράσα μὲς στὸ νηπιωχαρέμι τὸν παπᾶ μας τὸν σερσέμη. Καὶ τοῦ βγάζουν, λέει, τὰ ράσα καὶ τὸν στέρνουν ἐξορία. Ἐν καὶ ὑπῆρχε τιμωρία πὶὸ δίκια καὶ πὶὸ σωστή κ' ἀποτελεσματική: Νὰ τοῦ κόψουνε τὰ... γένια γιὰ νὰ μὴ γυρεύει... χτένια. Μὰ ἔτσι εἶνε τὰ παραμύθια. Ἄε λὲν ὅλη τὴν ἀλήθεια.

ΤΡΙΒΟΛΕΤΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΥΔΟΦΥΛΛΟ

Β'

— Ἄς εἶνε, εἶπε τὸ καρυδοφύλλο στὴν κόφα. Ἐμένα δὲ μ' ἀρέσουν τὰ πεζοδρόμια τῆς Μυτιλήνης... Δὲν μοῦ λέτε κ. Κόφα τοῦτος ἐδῶ πού ψουνίζει τί εἶνε;

— Πλούσιος! ξέρεις τί θὰ πεῖ;

— Πῶς! Εἶνε σὰν αὐτὸν πού ἔβαλε φυλακὴ τὸ ἀφεντικό μας τὸν κηπουρὸ γιὰτὶ τοῦ χρωστοῦσε 300 δραχμές.

— Αὐτὸ εἶνε. Μπράβο. Εἶσαι ἔξυπνο.

— Καὶ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι μὲ τὸ ζεμπίλι πού φορεῖ τσόκακα καὶ εἶνε μελανὰ τὰ ποδαράκια του ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τρέμει σὰ φύλλο;

— Αὐτὸ εἶνε βάρκα.

— Τί λέτε κ. Κόφα! Μὲ κοροϊδεύετε. Στὸ Μακρὺ - γιὰλὸ μοῦ δείξατε βάρκες τὸ ξεχάσατε;

— Νὰ μὴν εἶσαι αὐθάδικο σὰν πρόσκοπος πού θαρρεῖ πὼς τὰ ξέρει ὅλα, ἐπειδὴ ἔμαθε νὰ λύνει δυὸ κόμπους. Βάρκες λένε τὰ μικρὰ δουλακία πού τᾶχουνε στὰ μεγάλα σπίτια, σὺρτα-φέρτα. Κατάλαβες; Αὐτὲς οἱ βάρκες εἶνε ἄμισθες τὰ πρῶτα πεντέξη χρόνια μὰ ὕστερα προβιβάζονται γίνονται δούλες καὶ τότες παίρνουν χίλιες δραχμές μισθὸ κ' ἓνα ζευγάρι παν-

τοῦφλες τὸ χρόνο. Μὰ τὸ φύλλο δὲν ἄκουε. Ἐβλεπε μὲ τὰ ματάκια του τὰ πονηρὰ τὸ μανάβη πού ζύγιαζε. Ἐξαφνα ἔβαλε ἓνα κάκανο.

— Τι γελάς βρέ! τοῦ εἶπε ἡ Κόφα.

— Γιὰ δεῖτε τὸ μανάβη πού κλέβει στὴ ζυγαριῖ! Ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῆς λαχανίδας ἔχει ἓνα δράμι!

— Σιωπή! Εἶπεν ἡ κόφα συστηρά.

— Καλὰ, δὲ φωναζῶ. Μὰ γιὰ δεῖτε! Γιὰ δεῖτε! Καὶ ὁ πλούσιος κλέβει. Εἶπε πὼς πήρε 7 λεμόνια κ' ἔρριξε 8 μὲς τὸ ζεμπίλι.

— Σκασμός! Ἐκανε ἡ Κόφα καὶ χτύπησε τὸ φύλλο στὴ μυτίτσα. Ἄν σ' ἀκούσουν βρέ παλιοφύλλο.

— Παρντόν! Μὰ δὲν τῶξερα πὼς οἱ ἄνθρωποι κλέβονται ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον.

— Πολλὰ θὰ δεῖς ἀκόμα στὴν πολιτεία. Μόνο νὰ μιλάς σιγά-σιγά. Νὰ ρίξε μιὰ ματιὰ σὲ κείνο τὸ δαμαλάκι πού εἶνε κρεμασμένο στο τοιγκέλι. Το γνωρίζεις;

— Καλὲ τί δαμάλι! Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀσμάνης. Τὸν γνωρίζω ἀπ' τὸ σπασμένο τὸ κέρατο. Τὸν θυμούμαι πού ἔλεγε παραμύθια κάτω ἀπ' τὴν καρδιά μας καὶ γελοῦσανε καθὲ βράδυ τὰ βώδια! Ἦξερε ὡραία παραμύθια ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ πού τὴ ζευγάριζε χρόνια. Στὸν πρῶτο διωγμὸ βρέθηκε στὸ μπαλουκισέρ καὶ κόντεψε νὰ τὸ σφάξουνε. Στὸν πόλεμο κουβαλοῦσε ὄβιδες καὶ τὴ γλύτωσε. Αὐτὸς εἶνε.

— Ἀκριβῶς αὐτὸς εἶνε τὸ δαμάλι.

— Κ' ἦτανε τὸ τυχερὸ του νὰ πεθάνει στὴ Μυτιλήνη... εἶπε τὸ φύλλο μὲ ἀναστεναγμὸ... Ἐτσι εἶνε ὁ κόσμος. Δὲ μοῦ λέτε. Αὐτὰ τὰ χωνιά πού βάζουνε μέσα τὰ μῆλα ἀπὸ τί τὰ κάνουνε;

— Ἀπὸ ἐφημερίδες.

— Πῶς τᾶπατε;

— Ἐφημερίδες.

— Τι θὰ πεῖ;

— Ἀπὸ πού σὲ φέρανε μωρέ! Ρωτᾶς τί θὰ πεῖ ἐφημερίδα, κ' εἶσαι καὶ Ἑλληνικὸ φύλλο! Ἐφημερίδα, φυλλαράκι μου, θὰ πεῖ Ρωμιούνη. Ὁ Ρωμιὸς χωρὶς ψωμὶ ζεῖ, δίχως ἐφημερίδα ὄχι. Ἄν ὑποθέσουμε πὼς σὲ πήρε ἓνας δυνατὸς ἀνεμος καὶ σὲ πέταξε σ' ἓνα ἄγνωστο μακρυνὸ μέρος καὶ θέλεις νὰ μάθεις ἂν ὑπάρχουνε σ' αὐτὸ τὸν ἄγνωστο τόπο Ἕλληνες δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ρωτήσεις: Βγαίνουνε ἐδῶ ἐφημερίδες; Ἄν σοῦ ποῦνε ναί, νὰ ξέρεις πὼς ἐκεῖνος πού τὴ βγάξει εἶνε Ρωμιός, ἔστω καὶ ἂν εἶνε ὁ μόνος Ἕλλην ἄποικος στὴν

ΓΑΪΔΟΥΡΑΓΚΑΘΑ — ΤΡΙΒΟΛΟΣ! — ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ

«ΤΡΙΒΟΛΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ	
ΔΕΣΒΟΙ	120
ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ	150
ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Δολ.	5
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ.	2
ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΠΡΟΠΑΗΡΟΝΤΑΙ	

«Ηπειρο εκείνη.
— «Α... Και τις βγαίνουν τις εφημερίδες για να τυλίγουνε τὰ φρούτα;

— «Οχι δά! Οι εφημερίδες είνε πολύ χρήσιμο πράγμα στη ζωή. Τις μεταχειρίζονται και στα αποχωρητήρια, και στα ντουλάπια της κουζίνας. Μ' αυτές οκεπάζουν τὰ βάζα με τὸ γλυκό, μπαλώνουν σπασμένα τζαμιά, οί μοδίστρες πάλι κόβουν ἀχνάρια, οί παπουτσηδες τις βάζουν ἀνάμεσα στους πάτους των παπουτσιῶν για πετοιά, τὰ παιδάκια κάνουν ψαλίδες, οί φτωχοί επιδιορθώνουν τὰ σπασμένα λαμπογυάλια, φράζουν τις τρύπες στα μπαγνιτάρια, τυλίγουν ἀρμενὰ και χίλια δυὸ ἄλλα πράματα. Με λίγα λόγια είνε τὸ χρησιμώτερο πράγμα στον κόσμο. Ἡ μήπως ἔχεις ἀντίρρηση;

— «Εγώ! Ὁχι! Εἶπε τὸ φύλλο ζαδιαμένο. Μὰ ὅλα αὐτὰ πὸ εἶπες θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν και με ἄσπρο χαρτί. Γιὰ τὸ μουντζουρώνουν με μαύρα γραμματάκια;

— «Αὐτὰ ἔχασα νὰ σοῦ πῶ. Αὐτὰ τὰ γραμματάκια πὸ εἶπες, ἀνόητο φύλλο τὰ θαρρεῖς μουντζουρῆς είνε τὸ ἄπαντον τῆς Νεοελληνικῆς Σοφίας. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν αὐτὲς οί μουντζουρῆς δὲ θὰ ὑπῆρχε στὴν Ἑλλάδα μήτε Ὁρθοκεία μήτε Πατριδα μήτε Τιμὴ μήτε Κόμματα οὔτε και Ἑθνικὴ Τράπεζα. Ἀπ' αὐτὰ τὰ γραμματάκια κρέμονται ὅλοι οί νόμοι και οί προφῆτες. Κατάλαβες;

(ἔχει συνέχεια)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ

Τὴν παλιὰν ἐποχὴ ἦταν ἕνας μεγάλος ἀπατεώνας στὴν Ἀνατολή. Τὰ κατορθώματά του ἔφτασαν ὡς τάφτια τοῦ Σουλτάνου. Ἔστειλε λοιπὸν και τὸν φώναξε.

— Ἐμαθα πὸς γελᾷς ὅλον τὸν κόσμο. Ἀλήθεια; τοῦ εἶπεν ὁ Σουλτάνος.

— Ἔτσι λένε μεγαλειότατε.
— Μπορεῖς νὰ γελᾷσεις κι' ἐμένα;

— Δὲν ἔχω δῶ τὰ ἐργαλεῖα μου ἀπάντησε ὁ ἀπατεώνας.

— Καὶ πὸς ἄς νὰ τὰ φέρεις;

— Μά... εἰκοσι λίρες φτάνουν.

— Καὶ τι ὄρχ θὰ εἰς' ἔδῳ;

— Ὁ; τις τρεῖς ἀπ' τὸ μεσημέρι.

— Πάρε τρεῖς εἰκοσι λίρες και πήγαινε νὰ φέρεις τὰ ἐργαλεῖά σου.

Ὁ ἀπατεώνας πήρε τις εἰκοσι λίρες κι' ἔφυγε.

Ὁ Σουλτάνος ἀκόμα τὸν περιμένει.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ καις διὰ γνωστὸν δικηγόρικὸν γραφεῖον.
ΖΗΤΕΙΤΑΙ ῥάπτρης κάμων δερεσέ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΜΑΣ

Με τὴν κινδύρα

Τὸ παιχνίδι τὸ γιὸ-γιὸ δὲν εἶνε Ἀστὴ γιὰ ὄνα.
Ἔλα ἔλα μετὰ μέτ' νὰ σὲ μάθω ἔνω γιὰ δυό.

ΤΡΙΒΟΛΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

§ Ἀφ' οἷτου ἐφευρέθησαν τὰ κόμματα τοῦ φύχους και τοῦ καύσωνος οί ἄνθρωποι ὑποφέρουν χειμῶνα καλοκαίρι.

§ Οί ἰσροκῆρυκες πὸ μιλῶν περὶ Βασιλείας τῶν Θυρανῶν λησμονοῦν ὅτι οί λαοί ἔχουν ξυπνήσει και δὲν πιστεύουν πλέον εἰς τὰ Βασιλικά καθεστῶτα.

§ Ἐάν οί πρωτόπλαστοί δὲν ἔτρωγαν τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν δὲν θὰ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκη νὰ ντυθοῦν και οί ἀπόγονοί των δὲν θὰ ὑπέφεραν σήμερα ἀπὸ τὴ γύμνια.

§ Στὸ ὄρθρο κρυώνουμε γιατί δὲν ἔχουμε παλτῶ σὸ σπῆτι γιατί δὲν ἔχουμε κάρβουνα.

§ Ἐάν τὸ χειμῶνα ἔκανε ζέστη και τὸ καλοκαίρι φύχρα ὅλα θὰ πηγαιναν καλὰ γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑΙ

«Ἡ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗ» Δ. ΛΟΝΤΟΥ

Copyright Τριβόλου

Κι' ἄν(1) δημῶχοι και προύχοντες τὸ Ταρσανῆ περνοῦσαν.

Και βλέπανε τὰ χάλια του ποτὲ δὲν ἐνεργοῦσαν.

Ἡ πόλις μας ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὴ πληγὴ αὐτῆ.

Γιατὶ κανεὶς δὲ βροῖσκετο νὰ ἐνδιαφερθεῖ. (2)

Ὅταν ὁ νέος δήμαρχος οἰκόπεδον ἀγοράζει.

Κι' ὅλα τὰ μέσα του (3) εὐθύς σ' ἐνέργεια τὰ βάζει (4).

Καλλωπισθῆ καθαρισθῆ παντοῦ ἡ Μυτιλήνη.

Κι' ἐπέτυχε κι' ὁ Ταρσανῆς κῆπος τεργνὸς νὰ γίνε.

Κι' ὡς κάνουν κι' ἄλλοι δήμαρχοι οἰκοδομᾷς ἐγείρει (5).

Χωρὶς νὰ τὸν προσβόλωμε μ' ἐλευθερίαν πλήρη.

ΣΧΟΛΙΑ «ΤΡΙΒΟΛΟΥ». 1. Ἀντὶ τοῦ τετριμμένου «Ἄν και». 2. Ὀλόκληρον αὐτὸ τὸ δοτικὸν ἀποτελεῖ ἀνηλεῆς ποιητικὸν μαστίγιωμα τῆς ἀδιαφορίας τῶν τότε δημάρχων. 3. Τὰ μέσα πὸ εἶχε μετὰ τοὺς Τούρκους και ἔχι τὰ σπλάγγνα του, ὡς θὰ ἠδύνατο νὰ νομίσει ἀπράσκτος ἀναγνώστης. 4. Παρκλείπεται ὁ ἀνυδατος «ἵνα» ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐχοροῦσε τὸ μέτρον. Αὐτὴ ἡ περὶ φρόνησις πρὸς τὰ ἐνοχλητικὰ ταῦτα λεξίδια εἶνε πολὺ συνήθης εἰς τὸν συγγραφεῖα τῆς προπολεμικῆς Μυτιλήνης. 5. Ἰπικινίσσεται τὰς ἀποθήκας τοῦ κ. Πετροπούλου. 6. Δηλαδὴ καταστρατηγὸν τὸ σχέδιον τῆς πόλεως.

Θεάματα

ΠΑΝΘΕΟΝ «Μ. Ὀδῆτον».

ΣΑΠΦΩ «Ἡ φθίνουσα».

ΒΑΛΑΚΗ «Τὸ γιὸ-γιὸ».

ΟΛΥΜΠΙΑ «Ἡ Κτιστρίδα».

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Στὰ κορίτσια

Δὲν γὰρ μοῦσαν πὸς κερτίζετε κερτίζα σὸυ Βαλάνη.
Ὅστε τὸ ξεσκολήσατε κι' αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι;

Ο ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΜΑΣ

Ἄγαπην εἰλικρινὴν ἔάν εἶδῃ, καθ' ὅπου σημαίνει ὅτι θὰ χαρεῖς. Ἐάν δὲ ἡγάπας νέαν τινὰς χαρὰν μεμιγμένην μετὰ λύπης προμηνῶει ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ὑπανδρευθεῖς τὴν ἐν λόγῳ νέαν.

Αἰγύπτιον ἔάν ὄνειρευθεῖς ἀπὸ κακὸν δανειστὴν θέλεις δανεισθεῖ, ἢ ἐχθρὸς ἐπ. βουλεύεται τὴν ζωὴν σου.

Ἄγγλον ἔάν ὄνειρευθεῖς τὴν ἐπαύριον θέλεις εὐρεθεῖ εἰς σκλόνη ὅπου ἀντὶ ἐπιπλῶν θὰ καθίσεις ἐπὶ σεντουκιῶν σκωληκοδρότων και ἀντὶ ἡλεκτρικῶν φωνῶν θὰ σοὶ φέγγουσι ὄσθῆν κηροπήγια ἀρχαιοπρεπῆ.

Ἄγγουρία ἔάν ἴδεις ὅτι τρώγεις εἰ μὲν εἶσαι γυνὴ χαρὰν μεγάλην προμηνῶει και γάμον ἐπιτυχῆ. Εἰ δὲ και εἶσαι ἀνὴρ ὁ ὄνειρος σημαίνει κατασχόνην. Ἐάν ἄμως προσφέρεις ταῦτα εἰς ἄλλον, κινδυνεύεις νὰ τιμωρηθεῖς ἀπὸ τὸν κ. Καδίτην ὡς ἐκλαθῶ τὸν δεχόμενον τὸ ἀγγούριον διὰ γκαζόζαν.

ΔΕΣΒΙΑΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΟΥ ΠΟΥΤΚΟΣ ΤΣ'Ι ΤΟΥ ΚΑΤΕΛ

Τς φτουχοί γιου Θιδς πῆταις (1) φουροῦμι (2) γιὰ νὰ γιλᾷ. Φτουχὸς ἄθροπος τσ'ι γιου Σουτήης μὰ ἀγγήγουρος, δλιφῆς τσ'ι σ'μαζουχῆς (3). Τσ'αλις'τιβγι ζαβαλῆς (4) ἄ φερὲ τὴ μιά τ'ν ἀκρηγια μὲ τ'ν ἄλλι ἄμ εἶχι μουγάλι φαμλιὰ τσ'εν ἡμπόργει ἄ τὰ ξιτσ'οφαλις (5). Εἶχι βλέπς ἱφῆ μουρᾶ τσ'ι μιά γιναῖκα ἄ ταγίς. Ἔλα πλιὰ σ'ὸ ἄ τὰ κουνουμίγς. Ἄ τ'ς ταγίγς, ἄ τ'ς παπισώγς γῆ ἄ τ'ς ντύγς; Γιὰ τάφτου ἐν ἡμπόργει ἄ βάλι βρατσ'ι στοῦν κώλουντ. Μιά φουρισ'ᾶ ἦταν οἰλι-οἰλι. Ἐνα βρατσ'ι μὸ δυὸ φύλλα μαβι τσ' ἔνε καμτζὸρ μὸ μπιλῶ-μυτα.

Τίλουγια μιά μέρα βρουχαριά σ'κώητσ'ι ἄ πᾶ στὴ θλιά. Γῆ γι-ναίκαντ εἶπιντ: —Κάτσι τσ'ι μιά μέρα ὡ Σουτήη! Θὰ μιλιάγς (6) σ'ἡμωρα, πετα ἐν ἔχς ἄ βάλις ἄλλα. — Ὁ,τ βρέξ' ἄς καιβῆσ'. Γῆ τσ'έτλα (7) νὰ κουπεῖ τσ'ι σ' ἄ-νάθημα.

Φαμλις βλέπς τσ' εἶχι ἀνέτς' γι ἄθροπους.

Σι κανὲ-δυὸ ὄρις νᾶτους τσ' ἡχοουντουν πάπια μλιασμένους. Πέρασίντουν γῆ βουχῆ ὡ; τοῦ κέ-καλου.

— Ἐ σ' τάλιγα γώ! Τ'ᾶ οί πῆσου τῶρι;

— Βάλι μάνι-μάνι ἔ'ύλα σι γουνιά ἄ στιγνώσου τὰ ρούχα μ.

Βγάλαν τὰ μουρᾶ ἀπ' τοῦ μαγειριὸ (8) τσ'ι ξιντύθτ'ι Σουτήης, τεισιὸ γυμνὸς τσ'ι κάτσι μπρὸς

τ' γουνιά. Τὰ ρούχωντ κρέμασίντα στοῦ κᾶρουπᾶνι (9). Γῆ φουτιὰ καινᾶντοι (10) τσ'ι Σουτήης σᾶ νὰ ζιστάθτ'ι.

Τοῦ κατέλι κάθντου τσ'ι φτὸ μὲς τοῦ γουνιδ σ' ζιστάσ'ᾶ. Ἐγ-τσ'ι π' κάθντου Σουτήης βλέπ τοῦ κατέλι τσ'ι λόγιαζι σᾶν π' παρα-βλαντῆς (11) πουτκό.

— Ὁ! εἶπι Σουτήης. Τί ντᾶ-παθι τοῦ κατέλι! Πουτκὸς μαθὲ μὲς τ' γουνιά τι γυρέβγι;

Τοῦ κατέλι τοῦ σκουπέντ. Λό-γιαζι καταπᾶνουντ τσ'ι τοῦ βλέ-μαντ πάγινι μιά ἀπᾶνου μιά κά-του. — Τί διάσκατίζου (12) μαθὲ ἔπαθι;

Πετα σκέφτ'ι τσ'ι γέλιτσι. «Τί πὸ; εἶνε ζᾶ! Εἶπι μὲ τὸν νουντ. Μπορεῖ τσ'ι φτᾶ νὰ καταλαβαῖ-νιν. Εἶδι φαίνιτι τ' ἀφιντικόν γυμνὸ τσ'ι παραξινέφτ'ι. Ἐμ. ἄλ-λοιῶς γιατί νὰ μὲ λουγιάζ' ἄπ' τὰ νύχια ἱσ'ᾶμι τ'ν κουρφή σᾶν τοῦ ράφτ πὸυ θέλι ἄ πᾶρ τοῦ σ'μα-δουρ γιὰ φουρισ'ᾶ!

Ἐν ἡπρόκανι ἄ τοῦ καλουε'η-γῆσ' τσ'ι μουντιέρνι τοῦ κατέλι.

Σουτήης πάτσι μιά φουναρά θάργεις πὸς τοῦν σφάζιν. Κάνι ἔτσα νὰ δεῖ μὲς τ'ν πουδιάντ μου τι νὰ δεῖς! Τοῦ κατέλι εἶχι δαγ-καμένου ἔνα παρτσ'ᾶδ κρηγιάς τσ'ι τσουγκράνιζίντουν τσ' ἔσ'υθνίντουν.

Σᾶν ἡσ'νίφιρι ἀπ' τοῦν πόνου γροῖταιντου πὸς ἐν ἦταν πουτ-κὸς μου τοῦ κουλᾶγιντ πὸυ ἄμα-ν-ἦζιστάθτ'ι πγιάσι τσ'ι κνιτουντ.

ΚΟΠΣ

ΓΛΩΣΣΑΡΙ: 1. Τοὺς ἔκανε. 2. Καθὼς φαίνετα. 3. Οἰκονόμος. 4. Δυστυχῆς. 5. Νὰ τὰ καταφέρει. 6. Θὰ βραχεῖς. 7. Τὰ μεροκάματα ἄλλη φορὰ και σήμερα ἀκόμα, ἐπειδὴ οί ἐργάτες δὲν ἔφεραν γράμματα, τὰ σημειῶνανε, χαράζοντας ἔνα χαράκι (τσέτλα) ἐπάνω σ' ἔνα κομμάτι ξύλο σπισμένο στὴ μέση. 8. Ἡ κουζίνα τοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ πὸυ χρῆσι-μεῖται και γιὰ τραπεζαρία και γιὰ ὑπνοδωμάτιο. 9. Τὸ πανί πὸυ κρε-μάζουν μπροστὰ στὴ σιὰ, φράγμα γιὰ τὸν καπνὸ. 10. Δυνάμωσε. 11. Παραμονεύει, φερμάρει. 12. Ἀντὶ τοῦ: αἰ διάβολο!

ΤΡΙΒΟΛΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΙΑΤΡΟΣ. Ὁ ἱατρὸς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος μετὰ μαστουνὶ τὸν ὀρεῖ-ον οί ἄνθρωποι εἰσάγουν μετὰ τυ-φλὴν ἐμπιστοσύνην ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου τοῦ ἀσθενοῦς. Ἐκεῖ ὁ ἱατρὸς ἀρχίζει νὰ κατα-φέρει τὴν ράβδον τοῦ δεξιᾶ και ἀριστερά. Ἐάν τὴν φάγει ἡ ἀσθε-νεια ὁ ἀσθενὴς ἐσώθη. Ἐάν ὄμως τὴν μαστουνιά τὴν δεχθεῖ κατὰ-κέφαλα ὁ ἀσθενὴς, ζωὴ σὲ λόγου μας.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ. Ὑδωρ κατὰ τὸ μάλλον και ττον ἀκάθαρτον ὡς προερχόμενον ἐκ φρεάτων κεκρυ-μένων εἰς τὰ ἄδυτα τῶν φαρμα-κειῶν, πανάκριβον ὄμως ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἀξίας του εἰσπράττουν οί ἱατροὶ τὸ 25 ος.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ. 1. Οἰκιακὴ οἰκο-νομία ἐπιτυγχάνετα ὅταν ἡ οἰκο-γένεια τρέφετα μετὰ ἄρτον ξηρὸν καὶ ἔλαιας διὰ νὰ δύνεται ἡ οἰκο-δέσποινα νὰ προσφέρει τέια και νὰ ἐνδύεται κατὰ τὰς ἐκάστητε ὑποδείξεις τῆς μέδας. 2. Κρατικαὶ δὲ οἰκονομῖαι λέγονται ἡ ἀπόλυ-αἰς δημοσίων ὑπαλλήλων και ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν ὑπὸ «ἡμε-τέρων».

ΜΑΣΤΙΧΑΓΚΑΘΑ - ΑΣΤΙΒΕΣ - ΑΓΑΝΑ

ΤΡΙΒΩΛΟΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΟΔΟΣ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ Προϊστάμενος Τυπογραφείου ΘΑΝΟΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ (Προσφυγικός, Συνταξιούχος)

Η ΠΡΑΝΗΡΟΠΡΕΠΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

Η εθιμοτυπία των γευμάτων

Υπό Βαρωνίσκη ΤΑΦ

Την προεπιωρισμένην ώρα, διά τὸ γεῦμα πρέπει νὰ εἶνε τὰ πάν- τὰ ἔτοιμα, ἵνα, μόλις ἀφικθῶν οἱ προσκαλημένοι καθίσουν εἰς τὴν Τράπεζαν. Ὁ δὲ ἦτο ἄδυνηρόν δι' αὐτοὺς εὐν ὑστερ' ἀπὸ ἀναμονὴν πῆς ἐξουσίας καὶ μὲ τὴν πείνα ποὺ θὰ ἔχουν, φυσικὰ, ἀπαχρεώ- νοντο νὰ περιμένουν ἐπὶ πολὺ μακρὰν τῆς τραπέζης. Ἡμιλιπόθυ- μοι ἀπὸ τὴν πείνα ποὺ θὰ προσ- βάλλει τοὺς ῥόδωνάς των.

Κεκλημένοι καὶ οἰκοδεσπόται ὀφείλουν νὰ φέρωσιν ὀραίαν ἐπε- ρινὴν ἀμφίσειν.

Αἱ κυρίαὶ ἐξωμον ἐσθίτω μὲ ου- ράν.

Οἱ κύριοι τὸ φρέσκον αἰμάτων καὶ πανταλόνιον μαῦρον. Ἐδῶ ἄς μᾶς ἐπιτραπέϊ μίαν καρένθαις; Οἱ λα- κίδας τῶν δανεικῶν φρέσκων, δε- δωμένου ὅτι εἶνε πολλοὶ ἀρχαῖοι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξαλειφθῶν. Διὰ τοῦτο οἱ καδῶ; πρέπει νέοι φροντίζωσιν νὰ τοῦ; καταστήσωσιν ἀφανεῖς [προσωρινῶς διὰ σιέλου, ὅν ἐπιθέτωσιν διὰ τοῦ δακτύλου ὀλίγως στιγμᾶς πρὶν ἐμφανισθῶν εἰς τὸν φιλόξενον οἶκον, καὶ τὸν καιροῦ εἰς καιρὸν, παίρνοντες τὸν ὀματιὸν τῶν συνδικαιωμό.ων. Ὁ δὲ ἦτο πολὺ ἀγενὲς καὶ θὰ προσκά- λαι οχόλια εἰς βᾶρος μᾶς ἕνα φρέ- σκα, ἐπὶ τοῦ ὀποίου θὰ ἀναφαινον- το ἐξίφρα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γευμάτος; κηλίδες μὴ ἀπάρ- χουσαι πρὸ ὀλίγης μόλις ὥρας. Ἐκλείσων ἢ καρένθαις. Ὅταν φθάσῃ ἡ ὥρα τοῦ γευμάτος ὁ ὑ- πηρέτης ἢ ὑπηρετρία ἀνοίγει καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας τῆς κί- θουσης καὶ μετὰ σεβαρότητος λέ- γαι τὸ τυπικόν: Τὸ γεῦμα εἶνε ἔτοιμον. Εἶνε ἡ στιγμὴ, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσταί ποὺ ἐπιβάλλεται ἐπιβολὴ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μᾶς. Ὁ ὑπηρετῆς ἀνοίγων καὶ τὰ δύο φύ- λα τῆς θύρας ἔκαμε τὸ καθήκον του, διὰ νὰ προλάβῃ τὸν συνωστι- σμὸν καὶ τὸ σπᾶσιμον τῶν τζα- μινῶν ἐν ἡ περιπτώσει οἱ κεκλημέ- νου δὲν θὰ κατάρθωνον νὰ συ- κρατήσωσιν τὴν ἀνυπομονησίαν των. Εὐκαιρία νὰ πράξετε καὶ Ὑ- μῖς τὸ ἰδικὸν σας καθήκον, μέ- νοντες ἀκίνητοι εἰς τὴν θέσιν σας ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, ἕως ὅτου παρῆλθῃ ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῆς ἀναγγελίας καὶ μετὰ τῆς καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἐξ ἐπέδου καταλή- φους τῆς τραπέζης.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὄμορ διὰ τὰ ἀλκιο- τριδεῖα Ἀγιάσσο.

ΛΕΣΒΙΑΚΕΣ ΑΝΤΙΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΠΛΑΛΕΙ ΚΜΠΑΡΙ

Σὰν παίρω ἀθρικούς κισίμα πρέπ ἄ φλάγιτι ἀπ' τ' ἀγρίμα σάνκιμ τ'ς ἀθριπαλιπούδης π' ἀγκοῦν τ'ς ἐνίς τ'ς ἰλιούδης. Ἐξίου ληθῶναι πλήθους π' ἐφτις τὸ ὄβλι μας, μὰ τ'ν ἀλήθεια, κλέφτις εἶμασι λίγου πούλο.

Ὀβλι μας ἤμασι καλοὶ θέλι ἀρχόντι θέλι(1) φουκαρέδης μὰ πρὸ πάντων γι ἀρχουντάδης τὸ ἔ μᾶς ἐγγλυτῶν ἰλιούδα σὰ ἐριθῶσι στ' ἴμουναξ' ὄδα. Ἐξουτου ποὺς θὰ μανίεν χουριανοίμ ἄ μὲ ἐυθρίεν ποὺ τοῦ λέγου τοῦ κουρέλι μας μὰ θὰ σκάσο, σὰ δὲ μλήξου.

Ἐν μπουρῶ, πῖσ' τοῦ [ὄβλι] μας νὰ χουνόμασι.(2) Ἐθ' [ῥέου] πέτρα γὼ στοῦ λασπου- [νᾶρ] τὸ ἄς μὲ ἐρίεν νιὸ τὸ [γᾶρ].

Γὼ πρῶτουσιμ(3) ἔ θὰ [κλέφτου] σάν ποὺν ὄβλι ἄ σ' ὀμ- [φουνησίεν] ἔφτα νὰ τὰ παρατήσω

Μοῦ τοῦν κῆφλουμ θὰ τοῦν ζῆφτου μᾶς τὰ πρᾶματα τὰ θκάμ τὸ ἄ θὰ βλέπου πλιά τῆ δλιάμ Δέχουμίντου σάν τοῦ θέλιν Εἰδὲ πάλι τὸ ἄν τὸ θέλιν γένιτι γῆ δλιά τὸ ἄλλουάτωκα :

Νὰ τὰ θέσομυ ὄβλι μας κᾶτου κατὰ π' λέγι κμκάρουσιμ Μπράτσους γιὰ νὰ τρῶν φουμέλι ἀφράτου Χατζησπύρδης τὸ ἴ Μπαμάνια τὸ ἴ Νουλέλια τὸ ἴ Ντουγάνια.

Μὰ γι ἀρχόντ θὰ τν παθῖν χιώτωκα θὰ τ'ς κουγντισ' πούλο γιου μπάτσους τὸ ἄν τοῦ πατέδου ἄ τοῦ διχᾶντι. Πουνηρά ζᾶ. Ποὺ πιανῶντι ! Μιὰ φουρά κᾶτ πρέπ ἄ γένι γιὰ νᾶρτ κῶσομυ στοῦ ντουζέν(6)

ἴσ' αμὶ νᾶχιν τὰ γένεια λίγι, τὸ ἄ γοὶ πούλοὶ τὰ χτένια γοὶ πούλοὶ πᾶς τ'ς λίγι θὰ πέφτιν τὸ ἄ γοὶ λίγι τ'ς πούλοὶ θὰ κλέφτιν. Μόνο σὰ λείφιν γι' ἀγάδης ἔ θάν ἔχι, τὸ ἄ κλιφταράδης.

Ἐφτου ἔφρου γὼ γιὰ λόγιμ τὸ ἄν κῶσομυ λόγιμ τ' κῶσιμ. Σὰ δὲν τᾶχιν καρουμῆνα ἔθιας π' τᾶχιν μπερδῆμένα σάν τ'ν τῶφλαντων γοὶ ρουφιάνι δὲ θάν ἔχι τοῦ Μαρᾶνι ἔνοις πάλι μὲ τ'ς χατάδης πῶπαθι μὲ μᾶν κλιφτίνα τ' Τζέτζινα τ'ν κῶρ τ'ν Ντουβουλῖνα μῆδι σέντ οἱ μπιλάδης ἔ θὰ σ' ἡθαζομυ τ'ν ὀυρῆ... Σουνομπῆρ(8) κμκάρουμ, πάλι, κᾶνιτων κᾶρ(7) τὸ ἄ πλάλα μὴ μὲ δᾶς μὲ τς κλιφτ'σᾶδης μὲ τ'ς φουνατίδης τὸ ἄ τ'ς κᾶκοῦ γι ἐτὰ κουνάτω'α τὸ ἄ σ' τ'ς καλέδης.

Τοῦ τε'φᾶλιμ γιὰτὶ χπῶ στήσ' ἀφτι, κμκάρ, νὰ σ' πῶ : Τ'ν Τριτ ποὺ πῆγα γιὰ ἔφραδία στοῦ κισιμ πᾶχου στὰ Ρᾶδία μᾶγκουσατῆν τ'ν Ντουθαλίνα μᾶς τ'ς χῶρσις(8) τ' διαβῶλ τ'ν κλιφτίνα τὸ ἄ ἔχι τς καρουλιᾶς μᾶσομῆνις τς ἀγρῶσᾶδης ἡρμασῆνις. Μὸ τὸ ἄ μ' εἶδι τνᾶξ' στοῦν ὄμου τοῦν τρουθᾶντις τὸ ἄ πῆρι ἴρῶμου. Τῶρξ' σὰ στρίγκλα τὸ ἄ πλάλα τὸ ἄ ὀβ Τριγῶδους ἀντιλάλα. Πᾶφτου τῶς ἀποῦ πῖσου. Ὅχι ἤθια νὰ τ'ν ἀφῆσοῦ Κᾶθα ζᾶλου τὸ ἄ πιζούλα ἔκαμ διαβῶλ ἡ μούλα. Μὰ τὸ ὄβ Τῖνς ἀραθομῆνους' σάν Καστάνης πλάλα ἔ'πασμῆνους. Σὶ κουμάτ πῶθ πᾶς τ' ἀφτιάντις. Ἀπ' τοῦ χῆζιμ(9) κατὰ λάθους ἡρπαζᾶτῆν ἀπ' τὰ ἔξ' ἀντις τὸ ἄ φτῆ παραδῶτω'ι, σταθῶτ'ι, τὸ ἄ μὲ λόγιαξὶ τσακπῆνκα. Τὸ ἄ ἔ'πνᾶ μῶσομ τοῦ παθῶς τὸ ἄ γιὸθ ἠμῶσιμ πᾶσι, μαρᾶθῶτ'ι,

τὸ ἄπὶ λάκουσ ἀρνὶ γίνικα. Ἐγῖτω'ι ποθῖλα ἄ τῆ χπῶ ἐν ἡξίρα τὶ νὰ πῶ.

Ἀπὶ σάρκα καρουμῆνους ζᾶβαλης γὼ σκανταλιάρου πὶ τ' μουρφῖα τς καχπῆς χτυπῆνους χουχλατω'ᾶ σάν τν ἀνιθᾶροξ. Τὸ ἄ φνῆς τρέμαν τὰ ῥθουνῆλιαντς τὸ ἄ σφαλιούσων τὰ ματέλιαντς. Ὀβλα κᾶλπκα, μ' σπουπὸ γιὰ νὰ μῆν πᾶσοῦ τὸ ἄ χπῶ ἴσ' αμὶ ἄ φανῆι βουγῆθια.

Ἀπ' τ'ς ἡγνᾶτω'ις θέλις ἀλήθια ! Μὰ τοῦ μλᾶρ γὼ ἔθιας σάν εἶξα εἶπα πλιά: Δανᾶγι γι ὄρα (10) π' δὲ οἱ ἔλῆπ, Τῖνι, γῆ θουθῶρα... Φανῆρὸ γιὰ ἦταν ποὺς θέλι. Πᾶδὸς δὲ γλῶφτι, σάν τῶφρ τοῦ μέλι ; Ἐφτου,(11) μῶα πατεῖ τς ταιρῆς τᾶ ἴ πλαλιούθν δὲθ ἠτου'οῖς μῆκιστ' ἡῖς σ' ντῶροῦτ'ς π' μὲ παραδλαντίξᾶν(12) πᾶς οἱ μᾶν ἰλιά μὲ δένιν τῶ ἄπ' τ'ς τρουθῆς, κμκάρ, μὲ προῖξᾶν!

Τῶρα ἔμαθα μ' ἀγκᾶλαίνιν «ἐπὶ διασῶμ παρῆνους» τὸ ἄν τοῦ ἔφρου τὶ θὰ γένου. Τὰ καλὰ σ' πῆσ' πῶχῖς τὰ μέσα, κμκάρ μὴ μὲ δᾶλῖν μέσα. Ἀὲ τῆν θῆγισα κᾶθῶλ μῶθ τοῦ λέγιμ ὄρτω'ιλογ γοὶ ρουφιάνι γιὰ νὰ μὲ κᾶφιν Σβῶσ' τ' φουτᾶ π' θέλιν νὰ μ' ἄφιν.

TINIS ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ : 1. Εἶτε, εἶτε. 2. Κρυ- βόμασται. 3. Ὁ πρῶτος. 4. Φράσις πα- ροιμῶδης. 5. Ἰσορροπία. 6. Ἀπὸ τὴν ἀρχή. 7. Φράσις παροιμῶδης ἐπίσης. 8. Στὰ σύγορξ (τοῦ κτήματός μου). 9. Τῆ φῶρα μου. 10. Τῶρα εἶνε ἡ ὄρα. 11. Ἐ- ξᾶφρα. 12. Παραμῶνεψιν.

ΝΟΙΩΣΜΑΤΑ

Λιγὸ καὶ Σὰ θὰ πάγου νὰ πλαγιάσω τ'ν κότο'ινι πρῶτα θὰ σισ'ιπάσοῦ. (Μὰ τοῦ καταπνᾶρ τ' λημοῦς ἐν εἶν ἔφτου π' βᾶξ' ! νοῦς). Λύσις : Φωτιά.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- Π. ΠΕΡΡΗ «Οἰκαδᾶ». Δ. ΣΑΚΗ «Ἡ φυσιολατρία». Ε. ΚΑΤΣΙΩΤΗ «Ἡ σχολοβολή». ΙΩΑΝ. ΣΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ «Πῶ; τρῶνα». ΠΕΠΑ ΚΩΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ «Ἡ φασολά- δα». ΠΠ. ΣΑΝΙΑΗ «Τὰ ἀκίνητα». ΕΔ. ΚΩΣΤΟΜΟΪΡΗ «Ἡ Δῆθη». ΔΗΜ. ΖΑΦΕΙΡΑΚΗ «Ἡ Ἀλυσσίδα». ΣΤ. ΠΑΣΧΑΛΙΑΝ «Τὰ σῆθια». ΚΥΡΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ «Γυναίκες».

T. T. T. T.

Πλωμαρίτην. Φαίνεται πᾶς εἶθε Πλωμαρίτης τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Αὐτὰ ποὺ γράφετε δὲν εἶνε Πλωμαρίτικα. Ἀν ἐπι- μένετε πᾶς εἶθε ἔνομα καὶ πρᾶμα τότε νὰ μάθαιτε τῆ γλῶσσᾶ σὰς φίλε μου. Δ)δα Μαρίκαν Α. Μόνον ὅποιος ἔχει τῆ μύγα μᾶζιτῆ. Δὲν εἶθε ἔξυπνη. Δ)δα Κυβ. Δὲν τὸν λυπάστε τὸ γι- ατῶ; Πᾶστε πᾶ τὸ ναί, μὰ τὸ ναί ! Βαρ- θήκαμ νὰ τοῦ ἀπορρίπτουμε ποιήματα— ραβασᾶκια. Δὲ θὰ τοῦ μένει καὶ καιρὸς νὰ κυτᾶξῃ τοὺς ἀρῶστους του. Κον Ν. Σαράντι. Ἡ ποιήσις δὲν εἶ- νε ἡλεκτρολογία. Κυτᾶξῆτε τὸ κολλητή- ρι σας. Καν Μένην. Ἀκόμη δὲν ἐτελείωσῃ τὸ ἀναμεικῆνον ποιήμα; Περιμένουμε. Ἰατῶν Πρ. Τὸ δημοσιεύουμε. Παρακᾶλῶ τὴν Πανηγυρῖα Κυβέλη, ν' ἀρρωστήσῃς καὶ νᾶνε ἡ ἀρρώστια σου βαριά γιατῶ νὰ μὲ ζητήσῃς. Καὶ γὼ νᾶρτω νὰ σὲ γιάνω κ' ὑστερᾶ πᾶ ἄς ἀποθᾶνω. Πῶσο μεγάλος πρέπει νὰ εἶνε ὁ ἔρωτας σας πρὸς τὴν κέρην, ἀφοῦ ἀποφασίσατε νὰ πεθᾶνετε σεῖς, κατὰ παράδεικον τῆς ἀρχῆς ποὺ ἔχετε οἱ γιατροὶ νὰ πεθᾶνε- τε πρῶτα τοὺς ἀρῶστους σας !

ΓΕΛΑΤΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ

Μεταξὺ κυριῶν : — Σ' ἄρεσαν οἱ ἵπποδρομῖες χτές; — Δὲ βαρύνουσι ! Οὔτε μιὰ του- αλέτα δὲν εἶδα ποὺ νὰ μ' ἀρέσει.

— Εἶδα ἕνα καπέλλο, σ' ἕνα μαγαζὶ καὶ θᾶδινα ὅτι δῆποτε γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσω Κανε μου μιὰ χά- ρι ἀγαπητῆ μου. Καταφερέ τα νὰ τσακῶσω τὸν ἄντρα μου νὰ σὲ φι- λάει.

Ἄ ζητιᾶνος. — Ἡ διπλανὴ κυρία, μούδωσε ἕνα κομμάτι σπιτικοῦ κέικ. Θὰ μοῦ δώσετε καὶ σεῖς κίτι ἐπί- σης ; — Πῶς ! Μιὰ χουρευτικὴ πα- στήλια.

Δοκιμάσετε το. — Πῶς τὰ καταφέρνεις νᾶρχε- ται ὁ ἄντρας σου νωρὶς στοῦ σπιτί ; — « Μιὰ μέρα ποὺ ἦρτε νωρὶς, φῶναξα πρὶν ἔμπει μέσα « Ἐσο εἶ- σαι Γιώργη ; » καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἄν- τρός μου εἶνε Κώστας.

Γερμανικό : — Ἐχετε παιδιὰ ; — Ναι. Τρεῖς κόρες. — Μένουν στοῦ σπιτί ; — Ὅχι. Καμμιά. Ἀκόμη δὲν παντῆρέτῆκαν.

— Εἶσαι στὴν ἀεροπορία; Νόμι- ζα πῶς ἦσουν στοῦ ἵππικο. — Ἦμουν μὰ παρεκάλεσα νὰ μὲ μεταθέσωσιν. — Καὶ γιὰτὶ ; — Γιὰτὶ ἄμα πέσεις ἀπ' τᾶερο- πλάνο δὲν διατρέχεις τὸν κίνδυνο νὰ σὲ τσαλαπατήσῃ καὶ νὰ σὲ δαγ- κάσει.

— Ἦρθα... ἦρθα... νὰ ζητήσω... τὸ χέρι τῆς κόρης σας... ἔχετε... ἔ- χετε καμμιά ἀντίρρηση κύριε ; — Καθόλου. Πέρετε ὁμῶς ἐκεῖ- νο ποὺ εἶνε διαρκῶς μὲς τὴν τσάντα μου.

— Ἐμαθα πῶς διέλυσε τὸν ἀρ- ραβῶνα σου. — Ναι. Καὶ ὁ Μίμης φέρθηκε τρομερὰ ἄσχημα. — Τὶ ἔκανε ; — Δὲν ἐπέμενε καθόλου, οὔτε ἔ- κανε φασαρία.

— Μοῦ κατέστρεψες τὸ μέλλον μου μὲ τῖς στραβῆς σου ἰδέες. Εἶ- μαι γεννημένη γιὰ τὸ θέατρο καὶ δὲ θέλεις νὰ τὸ ἀιγαυωρίσεις. Ὁ οὐζυγος. — Λάθος ἔχεις ἀ- γάπη μου ! Πῶς μπορῶ νὰ ἀμφι- βητήσω τὸ ταλαντὸν σου ἀφοῦ μοῦ κάνεις σκηνῆς κάθε μέρα.

Ζητεῦνται : πυρήνα, ξύ'α καὶ κάρβουνα. ΖΗΤΕΙΤΑΙ : Γιὸ-γιὸ. Πληροφω- ρίαι παρὰ τῶ κ. Κατακόδη.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΗΡΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ

Μεταξύ των μη εορταζόντων των Ταξιαρχών ήτο και ο παισίγνωστος επιπλοποιός της πόλεώς μας κ. Στρατής Νταλάκας. Δέν εώρτασε διότι δέν ειχεν όνομα. Τού τού επήρεν, ως εδήλωσεν εις τους επιχειρησαντας γά τον επισκεφθύν φίλου του, ένας χωροφύλακας.

— «Αγι, ρε να πάτι στού χωροφύλακα πού πήρι τόννομα να σάς τσιράσ'. Γά δέν έχου όνομα!» Τους ειπε πεισματωμένος από τού παράθυρόν του.

Ίδού πώς συνέβη τού θλιβερόν γεγονός της άρπαγής τού όνόματος.

Τήν επαύριον των εκλογών ό Νταλάκας επανηγύριζε. Περί την 11ην νυκτερινήν ώραν, ώδευεν ή παρέα του άδουσα πρός την οικίαν τού κ. Κατσούλη. Παρατυχών χωροφύλαξ συνέστησε εις τους μεθυμένους να μη φωνασκούν. Οί άλλοι ύπήκουσαν. Ο Νταλάκας όμως, δέν ήύνατο να έννοήσει διατί να απαγορεύεται ό πανηγυρισμός των επινικέων. Και ειπεν εις τον ζόρικον χωροφύλακα να μην ένοχλει τους έλευθέρους πολίτας. Τότε ό χωροφύλαξ έξήτησε τού όνομά του. Ο Νταλάκας απήντησε: — Μπρέ, π'θά σ'δόςου τόννομα! Τσ'ι γέ ύστια τι θάν έχου;

Επειδή όμως ό χωροφύλαξ επέμνε ό Νταλάκας ύπεχώρησε:

— Πάρτου ρε! Αφού τού μπιγέντεις. Στρατή Νταλάκα μι λέγιν. Χαρά σ' όνομα π' απόμνι τού μάτς άπάνουντ!

Και εισήλθεν εις την αυλήν τού φίλου του...άνωνυμος.

Αλλ' όταν είδε τον χωροφύλακα να σημειώνει εις τού κερνέ του, μετεμελήθη διά την γενναιοδωρίαν του και κύψας από την μισοανοικτήν θύραν έξεόβησε μίαν μεθυμένην άπειλήν κατά τού φρονουό της τάξεως διά να τον εκδικηθεί. — Πρέπ να ξέρες, κύρ χωροφύλακα πούς έχις ά κάνις μι κουμουνιστή.

— «Όστε έτσι! Είσαι και κουμουνιστής, ήρώτησεν ό χωροφύλαξ πλησιάζων.

— Τί! Κουμουνιστή μ' είπεις! Ανέκραξεν ό Νταλάκας καταπόφυρος έξ όργης. Και στρεφόμενος πρός την έντός της οικίας παρέαν του: «Σάς έχου μαρτύρ, ρε πιδιά. Κουμουνιστή μι λέγι». Ηείν όμως προλάβει να σιγουράρει τους μαρτυράς του ό χωροφύλαξ, ταχύς ως άστραπή, τον ειχε συλλάβει από τού ποδός και τον έσυρεν εις τον δρόμον...

Και ναι μέν ό Νταλάκας εκηρύχθη άθώος της άποδοθείσης εις αυτόν κατηγορίας, αλλά τού όνομά του μέχρι στιγμής δέν τού επεστράφη και δέν έχει ό φουκαράς όνομα να εορτάσει.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΟΙ

(Σκίτσο κ. Α. Π. Σκάλσιμα Κας Α. Π.)
'Εγώ, μά την Παναίτσα —τό πιστεύετε, κορίτσα; ή πρωτόπαϊσα γιό-γιό χρόνια πριν στο Κορθεγιό. Τώπαιζα με τσ'ι Έγγλέζες Γερμανίδες και Φραντσέζες. Τό λοιπόν τού καλοξέρω Κι άς με βλέπετε έτσι γέρο.

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΝΑΣΤΡΑΝΤΙΝ

«Αν οι Έλληνες δέν συνηθίσουν να τρώνε κάθε μέρα ψωμι και κρεμμύδι θά ξυπνήσουν μίαν ώρλιαν πρωίαν και δέν θά έχουν να φάνε ούτε κρεμμύδι ούτε ψωμί». Αύτήν την προφητείαν έκανε εις ένα τελευταίον άρθρον του ένας δημοτικιστής υπερακθρευουσιάνος οικονομολόγος της κακής ώρας καθηγητής τού Πανεπιστημίου Αθηνών. «Όστε πρέπει να συνηθίσουν οι Έλληνες στο ψωμοκρέμμυδο! Μά για ποιούς Έλληνες μιλάει ό κ. Καθηγητής; Για τους πλουσίους και για τους καθηγητάς πού καλοπληρώνονται; Όχι βέβαια. Για τους άλλους πρόκειται. Ίσα ίσα γιαούτος πού δέν τρώνε χρόνια πολλά τώρα τίποτε άλλο από ψωμι σκέτο και για κείνους πού δέν τρώνε ούτε ψωμι κάθε μέρα. Με άλλα λόγια ό κ. καθηγητής ή είνε έξω από την πραγματικότητα, ή συμβολεύει την κρεμμυδοφαγίαν εις τους κουτούς για να καλοτρώγει αυτός και οι αφεντάδες του. Έκτός άν με τού κρεμμύδι και τού ψωμι θέλει να πει να συνηθίσουν να τρώνε μόνο άπαξ της εβδομάδος ή και διόλου και διετύπωσε την συμβουλήν του λιγάκι διαφορετικά διά να μην φανει ότι προτείνει την μέθοδον πού ειχεν εφεύρει πολύ πρú αυτού διά τον γάιόδκρον του ό Ναστραντίν Χότζας.

Αχ αυτοί οι καθηγητάι όταν άποφασίζουν να δημοσιογραφήσουν κατά παραγγελίαν τι βλακείες πού λένε, χωρίς να κοκνίζουν...

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΣΑΡΙΔΑΣ

Εις τά άδύτα τού ραδιοφώνου των «Όλυμπίων» ελκεθε χώραν πρú ήμερών μία τραγωδία σιωπής, ή, αφού τού λάλον μηχανήμα έσίγησε παραχρήμα.

Ίδού πώς εξετυλίχθησαν τά θλιβερά γεγονότα κατά την αναπαράστασιν πού έκανε ό μηχανικός. Εις τού κάτω πάτωμα τού ραδιοφώνου ειχε κάμει άποικίαν μίξ φιλόμουσος φυλή κατσαριδών των «Όλυμπίων». Ένώ λοιπόν μίαν έσπέραν νεαρά κατσαριδούλα, γοητευμένη από τους ήχους ένδς Βιενέζικου θύλς τού Στράους, έχόρευε με τον εκλεκτόν της κερδίας της, όλισθήσασα έπεσεν επί δύο γειτνιαζόντων ήλεκτροφόρων συρμάτων και έμεινεν άπνους.

Τού τραγικόν δυστύχημα έδύθισεν εις άφατον πένθος την άποικίαν των κατσαριδών ως και τά «Όλύμπια» των όποιων τού ραδιοφώνου, εις ένδειξιν πένθους ίσως, δέν έπαιζεν επί τριήμερον.

Η κηδεία της άτυχούς κόρης έγένετο δαπάναις τού κ. Κατςούνου, πρú δν διαδιδίχμεν εγκάρδια συλλυπητήρια.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τι έπαθεν ό φίλος ίατρός κ. Ι. Χατζηγιάννης και άπεράσσει σιτ καλά καθούμενα να εκδύσει δέν τού'ιατρικόν βιβλιον και μάλιστα εκλαϊκευμένον; Ημεις τον ήξεύραμεν με σώας τας φρένας. Ασφαλώς; όμως κάτι έχει πάθει ό άνθρωπος. Αλλέως δέν εξηγείται πώς άποφασίζει να δαπνήσει χρήματα —άφίνουμε πιά τον κόπο της συγγραφής— διά να κυκλοφορήσει εν καιρώ έσχάτης πείνης ένα βιβλιον, τού όποιον προσρίζεται να διδάξει πώς θά προσυλάξει ό λαός τους δδόντας του από την φθοράν των τροφών καθ' ήν στιγμήν όχι μόνον οι δδόντες αλλά και δλόκληρον τού σώμα της τάξεως των αναγνωστών του, έχει ύποστει φθοράν ανεπανόρθωτον έξ αστίας!

ΑΠΟΡΙΑ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΟΣ

Τήν παρελθούσαν εβδομάδν, ενώ γνωστοί συμπολιται έπαιζον εις γνωστόν ξενοδοχείον της πόλεώς μας πόκαν με τινας εκ της ύπαίθρου περαστικάς χήνας έγέγοντο άντιληπτοί υπό χωροφύλακος δστις, πατήσας τού ξενοδοχείον και εισελθών εις τού δωμάτιον ήπόρησε τι έγιναν οι πελάται των όποιων τας κεφαλάς ειχεν ίδει από τον δρόμον να κύπτουν επί της πρασινοκιτρίνης τραπέζης. Έντός τού δωματίου εύρίσκετο μόνον ό κύρ Γιάννης—όνομα και μη χωριό—βυθισμένος εις τά μαντικά φαινόμενα μιάς νέας πασέντζας πού έρριπτε, με την τράπουλν της πόκας.

Ο χωροφύλαξ έρευνήσας κάτω από τά κρεββάτια, έντός της ντουλάπας και εις τον άπόπατον

ΝΕΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΙΟΝ

Επιστολή νεονύμφου θυγατρός έξιστορούσης πρúς την μητέρα της τας συζυγικάς δυστυχίας της.

Κληή μου μητερ!

Ματαίως προσεπάθησα να άποφύγω επιστολήν να μη σας λυπήσω. Συγχωρήσατέ με διότι δέν ήμπορώ να σιωπήσω. Η τραυματισμένη καρδιά μου κινδυνεύει να διαρραγει, άν δέν την προλάβητε διά τού πικραμυθητικού της φιλοστοργίας σας δελσιόμου. Ο γάμος μου όπήρξεν άτυχής. Τού άντελήφθην εύθύς από της πρώτης νυκτός. Όταν ειμεθα μεμνηστευμένοι άκόμη με τον Γιώργον μου έλεγε ότι τας νύκτας δέν θά κοιμώμεθα διόλου αλλά θά παίζωμεν. Και όμως ούτε ήμίσειαν ώραν δέν μοι έχάρισε, τούλάχιστον ό να φανει συνεπής εις την ύπόσχεσιν του. Μετά ενν τέτταρον της ώρας έγύρισεν από τού άλλο πλευρόν και έκοιμήθη, ίσχυρισθείς ότι ήτο κουρασμένος. Και ένώ αυτός έρουχάλιζε έγώ έκλαιον. Έκλαιον τά χιμένα μου τά νιότα και τας σδυσμένες μου έλπίδας.

Τήν πρωίαν πάλιν μόλις άφυπνίσθη με ήσπασθη επί τού μετώπου μόνον, και έξγαγών την γραφίδα του ήρχισε να κάμει λογαριασμούς, διά κάρβουν, ξύλα, και διάφορες σοδιές τού σπιτιού. Ησχολείτε με τά ταπεινότερα των πραγμάτων, καθ' ήν στιγμήν τά παπλώματά μου ήσαν άκόμη κατάφορτα από βρυζαν και άνθη τού γάμου! Τι πεζότης, μητέρα μου!

Αί περιποιήσεις του την δευτέραν νύκτα τού γάμου δέν λέγω βεβαίως ότι έλειπον αλλά δέν ήσαν ούτε θερμότερα ούτε περισσότερα. Τού ρουχαλιού του όμως ήτο περισσότερο και ισχυρότερον.

Αλλ' ή δυστυχία μου έχορυφώθη όταν την πρώτην ήμέραν δπου έξήλθε της οικίας τον είδα να κρατεί τι νομίζετε! Δαχανίδες άντι άνθοδέσμης πού άνέμενον ή άτυχής! Τας άθοδέσμας τας έτερεν ως μνηστήρ διά να με καταφέρει.

Μήτερ μου! Μοι είνε αδύνατον να ζήσω μίαν τοιαύτην ζωήν πλήρη δασάνων. Δέν δύναμαι να άνεχθώ ένα σύζυγον εστις μοι δμιλει διαρκώς σχεδόν περι οικιακής οικονομίας. Δέν γνωρίζω πώς φέρονται οι άλλοι σύζυγοι αλλ' είμαι βεβαία ότι αυτός ό βίος δέν είνε ή όνειρώδης συμβίωσις πού ύπόσχονται οι μνηστήρες. Έγώ τούλάχιστον δέν είδον να είνε δνειρον. Τά δνειρα ίσως να τά βλέπει ό σύζυγός μου όταν ρουχαλιζω.

Μήτερ σε ίκετεύω σθσον με. Η άηληπισμένη σου θυγάτηρ ANNA

και μη εύρων κανέναν άπηλθεν άπρακτος, διαπορών όμως πώς συνέβη να κρούσει τρίς κατά μόλεπτα διαλείμματα την θύραν τού άποχωρητηρίου και να τού άπαντά κάθε φοράν και μίά διαφορετική φωνή: «Αλλοσεός!

Σιγαρέττα Β. ΚΑΡΑΒΑΣΙΔΗ